

Khi Huy Hiệu Đăng Gặp Tiểu Tân

Contents

Khi Huy Hiệu Đăng Gặp Tiểu Tân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10

Khi Huy Hiệu Đăng Gặp Tiểu Tân

Giới thiệu

Thể loại: Đoạn văn hiện đại, hài, 1×1, HE. Biên tập: Tiểu Hi HiHiệu chỉnh: Long NhiTiểu Tân là một loại người phổ biến

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-huy-hieu-dang-gap-tieu-tan>

1. Chương 1

Tiểu Tân là một loại người phổ biến nhất trên internet, bọn họ sẽ tự tạo cho mình một con người mới, ở trên mạng chơi trò chơi internet, đang nói chuyện trong phòng sẽ bỗng nhiên chuẩn mất, ở trong BBS cuồng oanh loạn tặc, kiêu ngạo không ai bì nổi. Bạn bè của Tiểu Tân rất nhiều, nhưng cũng không thổ lộ tình cảm, bởi vì Tiểu Tân không tin trên mạng có bạn bè chân chính thổ lộ với anh.

Một ngày, có một người xin gia nhập MSN của Tiểu Tân. Lúc ấy Tiểu Tân đang điên cuồng chat chít, vui vẻ nên không cần nhìn cũng cho thêm vào, rất nhanh tin nhắn của người kia truyền tới.

“Đồng chí, xin chào!”

Tiểu Tân hoảng sợ, đầu năm nay nói loại ngôn ngữ này sẽ chỉ làm người khác hiểu lầm, cậu vội vàng nhìn ID của người nói chuyện.

Huy Hiệu Đăng.

Việc lạ mỗi ngày đều có, năm nay lại đặc biệt nhiều.

2. Chương 2

Tiểu Tân: đại thúc, thời đại này mà nói những lời như vậy là phải cẩn thận a, bằng không thực dễ dàng bị đập nga! >_

Huy Hiệu Đăng: Hả? Ký hiệu kia của cậu là tức giận sao? Thật hình tượng! Dạy cho tôi với được không?

Tiểu Tân: ... Đại thúc, ngài —— năm nay bao nhiêu tuổi a?

Huy Hiệu Đăng: ngại quá, số tuổi của tôi có hơi lớn một chút. Ha hả.

Tiểu Tân: bye bye.

Huy Hiệu Đăng: không, là hơi lớn một chút thôi, tôi tự biết bản thân mình.

Tiểu Tân: muốn xỉu quá~~ ý tứ của tôi là tạm biệt a a a a a

>_

Huy Hiệu Đăng: Vì sao lại không gặp a, cậu bề bộn nhiều việc sao? Bộ dáng tức giận của cậu thật sự rất có hình tượng a, >_< có=“” phải=“” như=“” vậy=“”>

...

Huy Hiệu Đăng: Tiểu Tân? Sao cậu lại không nói?

Huy Hiệu Đăng: Tiểu Tân? Tiểu Tân?

Tiểu Tân: đủ rồi đủ rồi!! Chú muốn thế nào a a a a a a a

Huy Hiệu Đăng: tôi hình như có thể nghe thấy tiếng thét chói tai của cậu...

Tiểu Tân: tôi chính là đang thét chói tai a a a a a a

chúng ta có sự khác nhau a!! Sự khác nhau ít nhất là 30 năm a a a a a a

~~Huy Hiệu Đăng: “Chúng ta” là cái ý tứ gì hả?

Tiểu Tân:... Đại thúc, chú đi tìm người khác nói chuyện đi, tui là thiếu niên bất lương, sẽ dạy hư đồ cổ mới đào được như chú a

~~Huy Hiệu Đăng: ha hả, nói chuyện phiếm với cậu rất vui về a, tôi out trước, gặp lại sau.

...

Tiểu Tân liên tục trôi giữa cơn giận

Huy Hiệu Đăng: xin chào Tiểu Tân!

Huy Hiệu Đăng: Tiểu Tân? Cậu có thấy tôi đang call cậu không?

Huy Hiệu Đăng: Tiểu Tân... (tự động hồi phục ing~~)

Tiểu Tân: được rồi được rồi, MSN của tôi đều bị chú bắn phá rồi. Có cái gì thì mau nói có cái rắm gì thì mau phóng!! TTTTT

~~Huy Hiệu Đăng: “TTTTT” là có ý gì a?

Tiểu Tân: trời ạ a a a!! Tôi không nói gì!! Tôi thừa nhận tôi sai lầm rồi!! Tôi cái gì cũng đếch nói!!

Huy Hiệu Đăng: Tiểu Tân, cậu đừng khấn trương, tôi so với cậu còn khấn trương hơn. “Đếch” là có ý gì a?

Tiểu Tân: *_*

~~Huy Hiệu Đăng: biểu tình này không tồi nha. Tôi cũng làm! *_* ha hả, tỏ vẻ tôi so với cậu còn muốn xỉu hơn...

Tiểu Tân: đại thúc, như vậy đi, chú muốn nói với tôi cái gì cũng được. Nhưng vì bồi thường tế bào não đã chết cùng tổn thất tinh thần của tôi, tôi yêu cầu chú trả tiền!! Một vấn đề một khối tiền!!

Huy Hiệu Đăng: cậu đây là ám chỉ chúng ta có thể gặp mặt sao (trong hưng phấn...)? Tôi chưa từng gặp qua bạn trên mạng nha!

Tiểu Tân: tui đá! Tui đập!! Tui không thích đi thăm nhà bảo tàng lịch sử!! >_

Huy Hiệu Đăng: ha hã, Tiểu Tân, nói chuyện với cậu thật thú vị a, tôi cảm thấy cậu nhất định là một người rất đáng yêu.

Tiểu Tân ngơ ngác nhìn màn hình.

Cậu nhất định là một người rất đáng yêu ——

Không phải. Đáng yêu chính là Tiểu Tân, không phải bản thân mình.

Internet là cái gì? Internet chính là công cụ dùng để trốn tránh sự thật.

Cho nên người không biểu hiện tốt trong cuộc sống, thường thường có vẻ điên khi ở trên mạng.

Huy Hiệu Đăng: tôi lại học được một cái biểu tình —— ^__^, cái này được không?

Tiểu Tân: đại thúc, chú bao nhiêu tuổi rồi, cười như vậy không sợ nếp nhăn trên mặt đều rơi xuống sao??

Huy Hiệu Đăng: sẽ không a, cười một cái trẻ hơn mười tuổi nha ^__^, Tiểu Tân, tôi phát hiện cậu tuy rằng thực hoạt bát, nhưng rất ít khi làm mặt cười.

...

Phải không? Hoá ra internet không thể hoàn toàn thay đổi nội tâm của con người. Giả dù sao cũng chỉ là giả.

Huy Hiệu Đăng: Tiểu Tân? Sao cậu lại không nói? >>__<, nhìn=“” mắt=“” hai=“” mí=“” của=“” tôi=“”
—=“”>

Tiểu Tân: phun ~~ được rồi, đừng học tui, nói chuyện của chú đi, vì sao chú lại dùng ID này?

Huy Hiệu Đăng: bởi vì tôi trải qua thời đại kia a, lúc tôi bắt chước cậu lớn lên, đem những năm tuổi hoa đăng hiến cho lá cờ đỏ bay phấp phới.

Tiểu Tân: chú sẽ không phải là hồng vệ binh chứ? Cá lượn

~~Huy Hiệu Đăng: “Cá lượn” là có ý gì?

Tiểu Tân:... Thượng đế a tha con đi a a a a a

Huy Hiệu Đăng: Tiểu Tân cậu lại bắt đầu kích động. Thượng đế là tín ngưỡng của cậu sao?

Tiểu Tân: tín ngưỡng là cái thứ quái quỷ gì? Tui đếch nhận cũng đếch có lý tưởng vĩ đại.

Huy Hiệu Đăng: ... Toàn... Toàn bộ... Nhìn không hiểu...

Tiểu Tân: vậy tín ngưỡng của chú là cái gì? Không cần nói cho tôi biết là Mao Chủ Tịch... Rùng mình ینگ

~Huy Hiệu Đăng: ha hã, tiếng Anh cũng được dùng ^__^. Tôi mới không muốn sùng bái cá nhân đâu, cậu đừng quá coi thường tôi!

Tiểu Tân: tò mò —— đó là con tôm?

Huy Hiệu Đăng: con tôm?

Tiểu Tân: cái gì chứ!!!! A a a a a a a

lượn đi ینگ

~~Huy Hiệu Đăng: xin lỗi, tôi không quá thích ứng những ngôn ngữ mới của các cậu, nhưng tôi rất muốn học. ^__^

Tiểu Tân: nói mau!! Bằng không tui cắn chú!! Hạnh hạnh

~~Huy Hiệu Đăng: Tiểu Tân a, cậu chính là có nhiều ảo tưởng không thực tế như vậy...

Huy Hiệu Đăng: (ưỡn ngực! Ngẩng đầu) nghe cho kỹ, tín ngưỡng của tôi chính là —— vì sự nghiệp chủ nghĩa Cộng Sản mà phấn đấu!!

Tiểu Tân: ngã

~~Tiểu Tân: đại thúc, chú đùa không phải bình thường a ^0^ ha ha ha ha ha ha ha!!!!

Huy Hiệu Đăng: có sao không? Nhưng tôi thật sự nghĩ như vậy a. Nhưng mà Tiểu Tân cậu cười, cậu cười thật sinh động nga.

3. Chương 3

Tiểu Tân giật mình, cậu đột nhiên ý thức được bản thân đã thật lâu chưa từng vui vẻ như vậy.

Huy Hiệu Đăng: Tiểu Tân, cậu nói một chút về lai lịch ID của cậu đi, tôi muốn biết.

Tiểu Tân: đại thúc, chú đã xem qua bút sáp màu Tiểu Tân chưa, chú không phải là ngay cả nghe cũng đếch nghe nói qua chứ

~~Huy Hiệu Đăng: bút sáp màu Tiểu Tân là cái gì? Là một nhãn hiệu của bút sáp màu sao?

Tiểu Tân: ... Cút đi!!!! Tui đá, tui liều mạng đá!! Đá đá đá đá đá đá đá!!! Đá bay luôn!! Đi xem rồi trở về nói chuyện với tôi!! 88

Tiểu Tân đóng máy tính, không hiểu sao lại cảm thấy trong lòng có chút đau. Huy Hiệu Đăng là người đầu tiên hỏi lai lịch ID của cậu, có lẽ chính là bởi vì chú ta không nhìn qua mới có thể hỏi cái vấn đề ngốc này. Nhưng bản thân Tiểu Tân cũng thường xuyên hỏi chính mình vấn đề tương tự. Vì sao phải gọi là Tiểu Tân?

Bởi vì Tiểu Tân có nuôi một con chó nhỏ gọi là Tiểu Bạch.

Người mà cậu thích kia vừa vặn cũng họ Bạch.

Cậu hy vọng mình là Tiểu Tân, có thể có được Tiểu Bạch —— mà sự thật chứng minh điều đó chẳng qua là một giấc mộng mà thôi.

Tối nay lại bị mất ngủ. Hy vọng sẽ không hút nhiều thuốc quá.

Huy Hiệu Đăng đáng giận, đều là lỗi của chú ta, gọi lên chuyện không thoải mái. Hôm nào nhất định phải ra sức trêu chọc chú ta!! Nghĩ đến đây, khóe miệng Tiểu Tân không khỏi lộ ra một tia cười —— mà chính cậu, lại hoàn toàn không phát hiện.

Huy Hiệu Đăng: Chào Tiểu Tân! ^__^

Tiểu Tân: khuôn mặt tươi cười của chú cũng thật không ít a, xem ra vẫn cách còn đếch mang đến cho chú cái gì tổn thất a.

Huy Hiệu Đăng: không phải a, khổ lắm. Bất luận là thân thể hay tinh thần đều vô cùng vất vả, là chuyện mà những người tuổi trẻ như các cậu hoàn toàn không tưởng tượng được. Cho nên tôi vẫn không rõ trên mạng sao lại có nhiều người bi quan như vậy.

Tiểu Tân: bởi vì chú là tiểu bạch.

Huy Hiệu Đăng: ha hả, tôi xem bút sáp màu Tiểu Tân rồi, rất có ý tứ. Nhưng mà trong nhà nếu có trẻ nhỏ như vậy, nhất định sẽ phiền đến chết thôi ^__^.

Tiểu Tân: con chú bao nhiêu tuổi rồi?

Huy Hiệu Đăng: tôi không có con...

Tiểu Tân: ha hả, đếch nghĩ đến chú điểm này cũng thật biết theo trào lưu, biết làm một quý tộc độc thân rất tốt ^__^

Huy Hiệu Đảng: cái đó... Tôi có nỗi niềm khó nói...

Tiểu Tân:??? Chẳng lẽ voi của chú không sử dụng được?

Huy Hiệu Đảng: voi? Tôi không có voi a, cái loại động vật to lớn này tôi sao có thể nuôi được, hơn nữa động vật quý hiếm không nuôi riêng, Tiểu Tân.

Tiểu Tân: đại nhân a chú tha tôi đi, chú không phải xem Tiểu Tân rồi sao???

Huy Hiệu Đảng: à, cậu nói chính là cái kia hả, tôi quên mất... Thẹn thùng ینگ

Tiểu Tân chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, lại nổi lên đầy người, sau đó —— đầy đất đều là da gà.

Huy Hiệu Đảng: không phải. Tôi rất bình thường. Nhưng tôi còn chưa gặp được đồng chí có thể cùng tôi chung sức chiến đấu.

Tiểu Tân lập tức cười ha hả, người này chẳng lẽ là từ dưới đất chui lên? Sao một chút tiến bộ thời đại cũng không có? Tiểu Tân phát hiện bản thân đối với người tên Huy Hiệu Đảng này càng lúc càng cảm thấy hứng thú.

Tiểu Tân: Huy Hiệu Đảng, câu cửa miệng của chú là gì?

Huy Hiệu Đảng: tôi sao? Ngẫm lại. Rất nhiều.

Tiểu Tân: nói mau a a a a a

^0^

Huy Hiệu Đảng: toàn tâm toàn ý vì nhân dân phục vụ.

Tiểu Tân: ^____^

Huy Hiệu Đảng: làm sao mà cười vui vẻ như vậy?

Tiểu Tân: cho chú một số câu hỏi: địa điểm thích nhất, quần áo thích nhất, hoa thích nhất, màu sắc thích nhất. Hỏi đáp mau.

Huy Hiệu Đảng: đại giang nam bắc của tổ quốc. Quân trang. Thích hoa là tiểu tư tình kết cho nên không thích. Màu sắc là màu đỏ. Hơn nữa phải là màu đỏ thắm.

...

Huy Hiệu Đảng: Tiểu Tân, cậu hỏi những cái này để làm gì a, sao lại không nói?

Tiểu Tân: để cho tôi cười một lát đã... Tay tôi đều đang phát run

~Huy Hiệu Đảng: có cái gì buồn cười chứ? Không rõ.

Tiểu Tân: được rồi, tôi đã khôi phục. Tôi hiện tại nói cho chú đáp án. Hiện tại là: chú mặc quân trang mà chú thích nhất, hơn nữa là màu đỏ thắm mà chú thích nhất —— ở bên cạnh Trường Giang của tổ quốc, cầm Hồng tiểu bản của chú, cầu hôn với vợ chú. Sau đó, vợ chú sẽ trả lời là —— “Toàn tâm toàn ý vì nhân dân phục vụ!!!” Ha ha ha ha ha ha

cười điên mất thôi.

Huy Hiệu Đảng: ha hả, là thật buồn cười nga. Nhưng mà cậu vui vẻ thì tốt rồi, tôi phát hiện cậu hiện tại cười càng ngày càng nhiều ^__^.

4. Chương 4

Tiểu Tân bỗng cảm thấy trong lòng ảm áp. Cậu nhớ tới chuyện cười này là do Tiểu Bạch kể cho cậu, lúc ấy hai người cười đến chết đi sống lại.

Tất máy tính, Tiểu Tân lẳng lặng đứng ở trước cửa sổ. Nhớ tới vấn đề vừa rồi Huy Hiệu Đăng hỏi cậu: vậy còn cậu? Câu cửa miệng của cậu là gì?

“Tôi?”

Tiểu Tân nói từng câu từng câu với bản thân mình: “Nơi tôi thích là phòng học, bởi vì nơi đó có Tiểu Bạch. Hoa tôi thích là hoa bách hợp, bởi vì Tiểu Bạch thích bách hợp. Quần áo tôi thích nhất là âu phục. Màu sắc tôi thích nhất tất nhiên là màu trắng... Câu cửa miệng của tôi...”

Đương nhiên là —— “Tiểu Bạch”.

Sau này Tiểu Tân cùng Huy Hiệu Đăng lại ở trên mạng gặp đến n lần, không biết là thật sự hữu duyên hay là có người nào đó cố ý.

Có lẽ, không phải là đơn phương cố ý đi.

Rất cuộc có một ngày, Tiểu Tân nhận được một e-mail làm cho chính cậu cảm thấy “thật bị thương”

To: xiaoxin@hotmail.com

From: hongxiuzhang@hotmail.com

Tiểu Tân:

Xin chào!

Sau vô số lần cùng cậu tán gẫu trên MSN, tôi rất cuộc không nhịn được cố lấy dũng khí viết cho cậu phong thư này. Kỳ thật tôi càng nguyện ý dùng bút lông viết phong thư này, nhưng xét thấy nhiều lần trình sát cùng phản trình sát của tôi hoạt động, tôi rất cuộc biết phòng thủ của cậu nghiêm mật như thế làm cho tôi hoàn toàn không có cơ hội. Cho nên tôi đành phải dùng phương thức mà tôi không quen này, hy vọng không có vẻ đột ngột.

Tiểu Tân, tôi muốn nói chính là, tôi nhận định cậu chính là người đồng chí có cùng chí hướng với tôi, có thể cùng chống đỡ mưa gió cả đời.

Tiểu Tân tôi biết cậu nhất định sẽ giận mình. Không cần gấp, xin nghe tôi nói xong đã.

Thứ nhất, trình sát của tôi hoạt động rất hữu hiệu, tôi xem hộp thư cùng đăng ký với bạn học ở trên mạng của cậu, cho nên tôi biết cậu là người giống tôi.

Thứ hai, tôi biết tuy rằng tính tình của cậu không tốt, cũng dễ dàng tức giận. Nhưng tóm lại là một đồng chí nhiệt tình, thiện lương, thuần khiết vô cùng. Mặc dù có một chút u buồn, nhưng đây cũng là ưu điểm của cậu, rất hấp dẫn tôi.

Thứ ba, tôi nghĩ tôi xa cách với xã hội có vẻ lâu, nhu cầu cấp bách cần một người có tư tưởng tiền vệ, cá tính xông xáo, chăm chỉ hiếu học đến dẫn dắt tôi đi tới. Giang tổng bí thư có nói qua, chúng ta muốn tốt thì phải cùng tiến, tôi tin tưởng, Tiểu Tân cậu là giáo viên tốt nhất mà tôi gặp được trên đường đi tới.

Cho nên, tôi ở trong này trang nghiêm lập lời thề của tôi, tôi muốn nhiệt tình yêu thương cậu giống như nhiệt tình yêu thương tổ quốc của chúng ta, tôi muốn trung thành với cậu giống như trung thành với Đảng của chúng ta. Tôi nguyện ý cùng cậu đến đại giang nam bắc của tổ quốc, mặc kệ chí hướng của cậu là cầm rẽ biên cương, hay là bay lượn Nam Hải, tôi đều đi theo cậu tuyệt không hai lòng. Tôi không sợ bẩn, không sợ mệt, còn biết nấu cơm! Tiểu Tân, tôi sẽ toàn tâm toàn ý phục vụ cho cậu, chịu một nhọc cho cậu sử dụng. Cậu cứ yên tâm đi, tôi còn có ý thức vô cùng kiên cường nguyện ý kháng chiến trường kì. Xin cho cho chúng ta đi đến nơi mà tổ quốc cần chúng ta nhất đi!

Trân trọng.

Tạm biệt.

“Bùm!” Tiểu Tân ngã úp mặt xuống đất.

Sau một khoảng thời gian rất dài, Tiểu Tân vẫn đang chìm trong tiếng cười và nước mắt khi đọc xong phong thư tình này. Chưa từng chảy nhiều nước mắt như vậy, cũng không lăn trên mặt đất nhiều vòng như vậy. Cậu lập tức login, quả nhiên thấy Huy Hiệu Đăng đã ngồi chồm hổm trên MSN rồi.

Huy Hiệu Đăng: Tiểu Tân, xin chào!

Tiểu Tân: chú... Khỏe...

Huy Hiệu Đăng: làm sao vậy, sao lại do dự như vậy?

Tiểu Tân: tôi cười đến mức ngón tay vẫn đang phát run...

Huy Hiệu Đăng: à, hóa ra cậu đọc rồi —— (thẹn thùng)

Tiểu Tân: đại thúc, chú thật sự không phải buồn cười bình thường a. Thư tình dài như vậy, ngôn ngữ cách mạng như vậy —— quả thực là cười chết tôi!!!

Huy Hiệu Đăng: ai, lâu không đọc Hồng tiểu bản, những danh ngôn răn dạy trong đó đều đã quên, bằng không tôi có thể viết rất tốt. ^ _ ^

Tiểu Tân: lần sau tôi vào Đăng, nhất định sẽ cho chú giúp tôi viết đơn xin gia nhập Đăng.

Huy Hiệu Đăng: Tiểu Tân, vào Đăng là một vấn đề rất nghiêm túc, cậu nhất định phải tự mình lĩnh ngộ, nghiêm khắc phê bình và tự phê bình.

Tiểu Tân: được rồi được rồi, tha tôi đi, chính trị gia.

Huy Hiệu Đăng: Tiểu Tân, đề nghị của tôi cậu nghĩ thế nào.

Tiểu Tân: không được tốt lắm.

Huy Hiệu Đăng: không hiểu L

Tiểu Tân: đại thúc, chúng ta kém không phải là một hai giai cấp a.

Huy Hiệu Đăng: tôi sẽ cố gắng học tập cậu!

Tiểu Tân: đừng, đại thúc, sự khác nhau giữa chúng ta nhiều tựa như nếp nhăn trên mặt của chú.

Huy Hiệu Đăng: cậu có tin tôi kỳ thật còn rất trẻ tuổi rất đẹp trai không?

Tiểu Tân: tin tưởng a, cho nên tôi không xứng với chú.

Huy Hiệu Đăng: sẽ không a, tôi ngay từ đầu đã cảm thấy chúng ta nhất định có duyên. Cho nên mới có thể gặp nhau trong thế giới mạng rộng lớn vô tận.

Tiểu Tân: đại thúc, chú không phải nói do chú trình sát được sao?

Huy Hiệu Đăng: ha hả, có một số việc không cần phải nói ra —— tôi thừa nhận tôi có chút cố ý.

Huy Hiệu Đăng: cho nên càng quý trọng.

Tiểu Tân ngơ ngác nhìn màn hình.

Cảm giác được người theo đuổi chính là như vậy sao?

Ngọt ngào không lý do, mặc dù là người không hề quen biết.

Thấy chú ta nói quý trọng, giống như cảm thấy tim đang đập thành thịch thịch thịch.

Giống như có thể thấy dưới chiếc mũ năm sao của chú ta, lộ ra khuôn mặt vô cùng trung thành, đang nói ra lời rất cuộc đời được tổ chức

5. Chương 5

Ừm... Mũ lục quân...

Nôn...

Tiểu Tân: đại thúc, đừng đùa nữa, ai cũng biết ở trên mạng không có gì là thật cả, kỳ thật tôi thật sự rất khó nhìn.

Huy Hiệu Đăng: tôi đã thấy ảnh chụp của cậu ở trên mạng, rất thanh tú a.

Tiểu Tân: ... Nhưng chú không phải loại hình của tôi a a a a... Lượn đi ing

Huy Hiệu Đăng: không sao, tình cảm có thể từ từ bồi đắp.

Tiểu Tân: ...

Huy Hiệu Đăng: Tiểu Tân, chúng ta gặp mặt đi.

Tiểu Tân: bye bye.

Huy Hiệu Đăng: Tiểu Tân, chúng ta gặp mặt đi. (tự động hồi phục)

Tiểu Tân: đủ rồi đủ rồi!! Tôi sắp điên rồi!! Chúng ta là không có khả năng!!

Huy Hiệu Đăng: vì sao? Cậu không phải nói, muốn tìm một người cùng chung chí hướng làm bạn cả đời sao?

Tiểu Tân: chú đã có thể làm cha của tôi.

Huy Hiệu Đăng: người lớn tuổi thì càng biết yêu thương.

Tiểu Tân: trời ạ a a a a ~~ tôi muốn dùng mì sợi thắt cổ, tôi muốn tìm đậu hủ đâm đầu vào, tôi muốn uống nước miếng chết đuối, chú đừng phiền tôi nữa!!

Huy Hiệu Đăng: ...

Huy Hiệu Đăng: như vậy a. Xin lỗi tôi out trước. Bye bye.

Huy Hiệu Đăng quả nhiên lập tức out. Tiểu Tân lại trở nên ngơ ngác.

Giống như bản thân làm chuyện gì đuối lý, cả bầu trời đều sập xuống.

Điểm chết người chính là, Tiểu Tân còn mơ thấy ác mộng cả đêm. Một người đeo Huy Hiệu Đăng đứng ở xa xa nhìn cậu, luôn muốn nói cái gì, lại đều sợ hãi nuốt vào.

Nói ra a, mau nói ra đi a! Tiểu Tân sốt ruột hết lần này tới lần khác ở trong mộng.

Bản thân mình làm sao vậy? Tiểu Tân suốt ngày ở trên mạng vui cười giận mắng, không ai bì nổi kia làm sao vậy?

Ngày hôm sau cậu mang theo một đôi mắt đen đi vào phòng học. Tiểu Bạch hết lần này tới lần khác nhìn cậu, trên mặt là biểu tình vui mừng.

“Cái gì vậy?” Tiểu Tân liếc Tiểu Bạch một cái.

“Rất giống như mới đi ra từ vườn bách thú”.

“Đừng nói nữa, bị ác mộng cả đêm.” Tiểu Tân buồn rầu chôn đầu giữa hai cánh tay.

“Cậu cũng bị ác mộng? Cậu không phải nói bản thân không sợ trời không sợ đất hay sao?”

Không.

Tớ sẽ sợ.

Tớ sợ thấy cậu.

Tớ sợ yêu thương cậu.

“Được rồi được rồi. Làm người tốt chuyện tốt nhiều vào, ông trời sẽ đối tốt với cậu”. Tiểu Bạch xoa loạn tóc trên đầu cậu.

Tiểu Tân hồ nghi ngẩng đầu. “Cậu nói thế nào mà càng ngày càng giống người đó a?”

“Người đó?” Tiểu Bạch cười, “Người đó a? Là anh ấy hay là cô ấy hả?”

“Không biết! Tớ cái gì cũng không biết!!” Tiểu Tân phiền muộn trong lòng, lại úp mặt xuống bàn.

Chết tiệt! Ngay cả nói chuyện với Tiểu Bạch cũng nhớ tới chú ta!! Mình thật sự là trùng độc rồi!!!

Tiểu Tân: chào đại thúc!

Huy Hiệu Đăng: a, Tiểu Tân à.

Tiểu Tân: hôm qua sao lại đột nhiên out?

Huy Hiệu Đăng: không có gì, chỉ là, đột nhiên cảm thấy không biết phải nói gì cho tốt.

Tiểu Tân:... Ngày hôm qua tôi nói chuyện... Có hơi quá đáng.

Huy Hiệu Đăng: ừ.

Tiểu Tân: Please —— đừng chỉ đâm một tiếng rồi thôi được không? Bám riết không buông bình thường của chú đi nơi nào mất rồi?

Huy Hiệu Đăng: cái gì cũng có thể nói đùa. Chỉ riêng chuyện tình cảm là không thể đùa được.

Một cơn đau đốn không hiểu, cùng lúc với ngực trái co rút lại.

Tiểu Tân: chú cũng biết, tôi có thói quen nói chuyện như vậy, mới đầu tôi nghĩ —— chú đang nói đùa.

Huy Hiệu Đăng: có lẽ biểu đạt của tôi có vấn đề. Nhưng ý nghĩ của tôi là thật sự.

Huy Hiệu Đăng: tôi thích cậu. Bởi vì cậu đơn thuần, hoạt bát, lại có chút vô lại.

Huy Hiệu Đăng: cậu suốt ngày có bộ dáng thoát nhìn như rất vui vẻ, kỳ thật tôi biết trong lòng cậu có một nơi thật mềm mại, là nơi cấm kỵ.

Huy Hiệu Đăng: cậu đem cô đơn đổ cho internet, hy vọng trong những cuộc nói chuyện cảm giác bản thân có sự chú ý.

Huy Hiệu Đăng: cậu không phải không thể yêu, mà là cậu không có dũng khí yêu.

Huy Hiệu Đăng: có lẽ, cậu có thể ném thử xúc động một chút. J

Tiểu Tân không còn lời nào để nói. Cậu nhìn từng hàng, từng hàng chữ đánh ra trên màn hình.

Khi cậu thấy trên màn hình xuất hiện “Cậu không phải không thể yêu, mà là cậu không có dũng khí yêu”, đột nhiên, lệ rơi đầy mặt.

Tiểu Tân dùng sức lau nước mắt trên mặt, gõ một đoạn ký tự trên màn hình như vậy: “Vậy tôi phải làm thế nào để xúc động một chút?”

“Ha hả, tỷ như nói —— gặp mặt tôi J”

Vì thế Tiểu Tân liền thật sự xúc động một hồi, cậu cùng Huy Hiệu Đăng hẹn thời gian, địa điểm cùng ám hiệu gặp mặt, an vị lên xe đến địa điểm gặp mặt. Kỳ thật trong lòng Tiểu Tân có chút bồn chồn —— Huy Hiệu Đăng là một người như thế nào nhỉ? Chẳng lẽ thật sự mặc quân trang màu xanh, mang theo Huy Hiệu Đăng đi hẹn hò? Trời ạ! Rất cuộc muốn đi gặp chú ta hay không a a a a a

Tới quảng trường đã hẹn, Tiểu Tân tìm được một chỗ liền ngồi xuống, lấy từ điển Oxford mình mang theo ra bắt đầu đọc —— đây là ám hiệu gặp mặt của bọn họ: thiếu niên đọc từ điển tiếng Anh.

Có lẽ —— có chút ngốc.

Càng ngày càng choáng váng...

Tiểu Tân thật sự bắt đầu hơi hoảng hốt, cậu cảm thấy hành động như vậy là vô cùng máy móc và ngu ngốc, giống như toàn bộ ánh mắt kinh ngạc của thế giới đều tập trung ở trên người cậu. Cảm xúc dữ dội nguy hiểm đang ồn ào náo động trong cơ thể, Tiểu Tân chuẩn bị tùy thời tùy chỗ nổ mạnh.

6. Chương 6

“Tiểu Thanh!”

Kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Quần đùi trắng. Áo lót trắng.

Một người trắng trắng sạch sạch, ngay cả tươi cười cũng đều sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái như vậy.

“Tiểu Bạch —— sao cậu lại ở chỗ này?”

“Tớ, có hẹn với một người a. Còn cậu? Cậu làm gì ở đây đọc từ điển Oxford hả?”

Hôn mê luôn ~~ Tiểu Tân hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

“Cái đó... Ừm... Ha ha... Tớ kỳ thật đang đợi người, nhưng mà chúng tớ không hợp ý nhau, tớ đang chuẩn bị đi đây.”

“À, hóa ra cậu đã phải đi.” Tiểu Bạch cười hì hì nói, “Như vậy đi, dù sao cậu cũng không có việc gì, ngồi cùng với tớ đi. Tớ là tới gặp bạn chat, có chút sợ hãi á, có cậu ngồi cùng tớ cũng an tâm một chút.”

Có một chút khổ sở. “À, gặp bạn chat à.”

“Đúng vậy.” Tiểu Bạch không khỏi phân bua kéo Tiểu Tân ngồi xuống xong, “Tớ có chút khẩn trương a, lần đầu tiên gặp bạn chat.”

“Tiểu Bạch rất thích nói chuyện phiếm trên mạng?”

“À không, nhưng gần đây tán gẫu có hơi nhiều một chút. Người kia rất thích tán gẫu, lúc nào cũng có thể gặp được.”

“Vậy cậu nhất định tán gẫu vui vẻ lắm nhỉ?”

“Cũng rất được, cảm giác theo đuổi người ta thật thú vị nha.” Tiểu Bạch cười càng vui vẻ.

Tâm Tiểu Tân tự dưng trầm xuống.

“Phải không?” Tiểu Tân cảm thấy bản thân phải cố gắng lắm mới có thể không để tiếng của mình phát run.

“Đúng vậy, theo đuổi người vui vẻ như vậy, tớ trước kia đều chưa từng thử qua na!”

“Cậu... Theo đuổi như thế nào...”

“Tớ hả? Người mà tớ theo đuổi trên mạng kiêu ngạo lắm na! Thường thường trừng mắt trợn mắt với tớ, nhưng càng như vậy, tớ lại càng cảm thấy thú vị.”

“... Phải không? Ha hả... Giống như... Là rất thú vị a...”

“Cậu theo đuổi được không?”

“Hẳn là được, người ấy đồng ý ra gặp mặt, tớ nghĩ —— người ấy thấy tớ đại khái bỏ chạy cũng không chừng”. Tiểu Bạch cười càng đắc ý.

“Cậu... Theo đuổi người ấy như thế nào...”

“Tớ a.” tiểu bạch ngồi trên ghế dài đung đưa a đung đưa a, “Tớ nói ‘cậu có thể ném thử xúc động một chút, tỷ như cùng tôi gặp mặt’”

“Bùm!”

Tiểu Bạch lập tức nhảy dựng lên từ chỗ ngồi, nâng Tiểu Tân đang ngã úp mặt trên đất dậy.

“Tiểu Thanh, cậu phải kiên trì chịu đựng a, nơi này cách bệnh viện rất xa”. Tiểu Bạch liều mạng quạt tay cho Tiểu Tân.

“Cái đó... Cái đó...” Tiểu Tân giật mình bắt đầu cà lăm, “Cậu là... Cậu là...”

Tiểu Bạch không khỏi có chút buồn cười: “Đúng, tớ là Huy Hiệu Đăng.”

Gót chân Tiểu Tân mềm nhũn, lại muốn trượt xuống. Tiểu Bạch vội vàng đỡ cậu đặt lên ghế xong, trong động tác —— vô hạn ái muội.

“Muốn tớ làm người hô hấp không?” Tiểu Bạch ghé vào lỗ tai cậu lặng lẽ nói.

Nhẹ nhàng mềm mại. Ngứa luôn vào tận trong lòng.

“Vì cái gì... Muốn dùng loại phương pháp này...”

“Bởi vì cậu thật sự rất ngốc!” Tiểu Bạch hung hăng chọt lên thái dương của cậu mấy phát, “Hơn nữa khuyết thiếu một chút dũng khí.”

Thật ngọt ngào. Tựa như đang bơi lội trong một bình mật.

“A!!!” Tiểu Tân quay đầu, “Cậu làm gì mà véo tớ?”

“Một mình cười ngây ngô cái gì? Véo cậu một chút để nói cho cậu chúng ta hiện tại đang ở bên ngoài.” Tiểu Bạch oán hận nhìn cậu, chậm rãi, trên mặt hiện lên một rặng mây đỏ, không khỏi quay đầu đi.

“Tiểu Bạch, cậu thật sự là Huy Hiệu Đăng?”

“Thật sự thật sự.”

“Cậu làm thế nào biết tớ cũng vậy?”

“Đã nói cậu ngốc!”

“... Những lời nói của Huy Hiệu Đăng, đều là sự thật.”

“Mỗi câu đều phải?”

“Đúng vậy.” Tiểu Bạch vẫn như cũ nhìn sang nơi khác, cố ý không để cho cậu nhìn thấy mặt mình, “Chuyện tình cảm không thể nói đùa được.”

Tiểu Tân lại bắt đầu cười ngây ngô.

Tiểu Bạch quay đầu lại trợn trắng mắt, khóe miệng chậm rãi hiện lên một nụ cười đầy ý xấu, “Kỳ thật... Cũng không phải tất cả đều là sự thật.”

“A???” Tiểu Tân quả nhiên nóng nảy.

“Cái trò chơi kia a —— cậu cửa miệng của tớ không phải ‘toàn tâm toàn ý vì nhân dân phục vụ’” Nụ cười nở rộ trên khuôn mặt Tiểu Bạch như một đóa hoa.

Tâm can của Tiểu Tân lại bắt đầu co lại khi nhớ tới vị trí hiện tại. “Đó là cái gì?”

“... Đi thôi, về nhà.”

“Tiểu Bạch, nói đi —— người ta rất muốn biết...”

“Đi thôi.”

“Tiểu Bạch ...”

“Cậu thật đúng là ngốc na!”

Tiểu Bạch bỗng nhiên đứng lại, quay đầu, cười, nhìn chăm chú vào cậu, dùng một loại ngữ khí thật dịu dàng nói.

“Đây là câu cửa miệng của tớ”.

End.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-huy-hieu-dang-gap-tieu-tan>